

ПРИБУТТЯ ТОВАРИША ЙОСИПА БРОЗ ТІТО В КИЇВ

На запрошення Центрального Комітету КПРС з дружнім візитом у Радянський Союз 12 листопада прибув Президент СФРЮ, Голова Союзу комуністів Югославії Йосип Броз Тіто з дружиною Нованкою Броз.

Разом з Йосипом Броз Тіто в Київ прибули секретар Виконавчого бюро Президії СКЮ Стане Доланц, заступник Голови Союзного виконавчого віча, Союзний секретар у закордонних справах СФРЮ Милош Милич, Голова ЦК СК Сербії Тихомир Влашкич та інші офіційні особи.

У Бориспільському аеропорту Києва, прикрашеному державними прапорами СФРЮ, СРСР і УРСР, товариша Йосипа Броза Тіто та осіб, що його супроводжують, зустрічали Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнев, член Політбюро ЦК КПРС, міністр закордонних справ СРСР А. А. Громико, член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербицький з дружиною, секретар ЦК КПРС К. Ф. Катушев, член ЦК КПРС — Голова Президії Верховної Ради Української РСР І. С. Грушевський, Голова Ради Міністрів УРСР О. П. Ляшко, помічник Генерального секретаря ЦК КПРС К. В. Русаков, посол СРСР у СФРЮ В. І. Степаков, член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербицький з дружиною, член Військової ради Київського військового округу, керівники республіканських міністерств і відомств партійних і радянських організацій Києва та області, діячі науки і культури.

Серед зустрічаючих був посол СФРЮ в СРСР Милорад Пешич.

На льотному полі було вишикувано почесну варту трьох видів збройних сил — піхотинці, льотчики, моряки. Було виконано Державні гімни СФРЮ і СРСР. Йосипу Броз Тіто було піднесено хліб-сіль. Піонери вручили гостям букети квітів.

Товариші Йосип Броз Тіто, Л. І. Брежнев і В. В. Щербицький обійшли стрій почесної варті. Їх тепло вітали представники трудящих Києва.

Вулиці і площі Києва, по яких їхав кортеж автомашин, були прикрашені державними прапорами СФРЮ, СРСР і УРСР, вітальними транспарантами: «Ласкаво просимо, дорогі югославські друзі!», «Хай живе радянсько-югославська дружба!», «Братерський привіт народам Соціалістичної Федеративної Республіки Югославії!». Сотні тисяч киян сердечно вітали товаришів Л. І. Брежнева і Йосипа Броза Тіто. (РАТАУ).

Рін видання XIV
№ 135 (1777).

ЧЕТВЕР, 15 листопада 1973 року

Ціна 2 коп.

РАДЯНСЬКО-ЮГОСЛАВСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ

12 листопада в Києві почалися переговори між Генеральним секретарем ЦК КПРС Л. І. Брежневим і Президентом СФРЮ, Головою Союзу комуністів Югославії Йосипом Броз Тіто.

Під час переговорів, які проходять у теплій, дружній обстановці, обговорюються питання дальшого розвитку і поглиблення радянсько-югославських відносин, а також міжнародні проблеми, що становлять взаємний інтерес.

У переговорах беруть участь: з радянської сторони — член Політбюро ЦК КПРС, міністр за-

кордонних справ СРСР А. А. Громико, член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербицький, секретар ЦК КПРС К. Ф. Катушев, член ЦК КПРС, помічник Генерального секретаря ЦК КПРС К. В. Русаков, член ЦК КПРС, посол СРСР у СФРЮ В. І. Степаков;

з югославської сторони — секретар Виконавчого бюро Президії СКЮ С. Доланц, заступник голови Союзного виконавчого віча, Союзний секретар у закордонних справах СФРЮ М. Милич, Голова ЦК СК Сербії Т. Влашкич, посол СФРЮ в СРСР М. Пешич.

У ДРУЖНІЙ ОБСТАНОВЦІ

Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнев 12 листопада дав обід у Маріїнському палаці на честь Президента СФРЮ, Голови Союзу комуністів Югославії Йосипа Броза Тіто і його дружини. На обіді разом з товаришами

Л. І. Брежневим і Йосипом Броз Тіто були офіційні особи, які їх супроводять, партійні і державні діячі Української РСР.

Під час обіду товариші Л. І. Брежнев і Йосип Броз Тіто обмінялися промовами.

Давня дружба зв'язує колектив Чернігівського комбінату хімічного волокна імені 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції з трудівниками Даугавпільського заводу хімічного волокна Латвійської РСР. Колективи цих підприємств змагаються між собою, спільно розробляють технічні нововведення і допомагають один одному запроваджувати їх у виробництво, проводять конкурс робітничої майстерності.

Недавно на комбінаті побувала група латвійських хіміків. Друзі з братньої республіки вивчали передові методи праці, обмінювалися досвідом.

На фото: передача крутильних Даугавпільського заводу Лариса Миколаївна РАПЧЕВСЬКА (в центрі) розмовляє з молодими робітницями кордону-тканського цеху Чернігівського комбінату.

Фото Ю. ОЛІЙНИКА.
(Фотохроніка РАТАУ).

ТРИТИСЯЧНИЙ—УСІЄЮ ФЕРМОЮ

За десять місяців на кожну корову надоїли кілограмів молока:

Ольга Козаченко — Несватківський відділок Другого імені Петровського цукрокомбінату Олександрівського району — 4036. Світлана Павелко — колгосп імені Жданова Новоукраїнського району — 3932. Надія Бацюк — Новоселицький відділок Ульяновського бурякоцукорного заводу — 3846. Ольга Чиж — колгосп «Путь Ильича» Знамянського району — 3786. Валентина Славетинська — колгосп «Дружба» Новоукраїнського району — 3635. Валентина Парохонько — колгосп імені Ульянова Голованівського району — 3578. Надія Тетеріна — колгосп «Перше травня» Маловисіківського району — 3533. Надія Говоруш — колгосп імені Ульянова Голованівського району — 3531. Світлана Гриневська — радгосп «Реконструктор» Долинського району — 3505. Марія Аніщенко — колгосп імені Ульянова Кіровоградського району — 3502.

ПОНАД місяць тому, коли Ольга Козаченко отримала приз «Перший тритисячний Кіровоградщини», вона не приховувала своїх симпатій до дівчат із комсомольсько-молодіжної МТФ № 1 колгоспу «Перше травня» Маловисіківського району:

— Щільні результати. Вони першими в області усім колективом перейшли тритисячний рубіж.

Слова ці стали пророками. Стали у першому шпиріччї переможцями Всесоюзного соціалістичного змагання тваринників, доярки з колгоспу «Перше травня» (групи колгосп Катерина Маслова) не знизують темпів і нині. А дітята з комсомольсько-молодіжної МТФ № 1 цього господарства ополотили соціалістичне змагання в колгоспі і районі. За десять місяців тут на кожну корову надоїли по 3038 кілограмів молока.

Перейшли тритисячний рубіж і доярки комсомольсько-молодіжної групи Новосе-

лицького відділку Ульяновського бурякоцукорного заводу, де правофланговими змагання — Надія Бацюк і Любов Ульянова.

«Третьюму, вирішальному — ударний фініш!», «Три тисяч — рубіж — усією фермою!» — під такими гаслами проходить змагання серед молодих доярок області у листопаді та грудні. І найближчими днями рапортувати про три тисячі надої готуються вже молоді майстри машинного доїння із комсомольсько-молодіжних колективів МТФ № 2 колгоспу «Перше травня» Маловисіківського району, колгоспу імені Фрунзе Новоукраїнського району, колгоспу «Шляхом Леніна» Онуфріївського району, імені Чаласва Добровеличківського району.

А ось дівчата, що увійшли до десятку найкращих молодих доярок області (за підсумками змагання 10 місяців) мають всі підстави нинішнього року перейти

чотиритисячний рубіж. Першою це зробила нинішня володарка призу нашої газети комсомолки із Несватківського відділку Другого імені Петровського цукрокомбінату Олександрівського району Ольга Козаченко.

У неї багато конкурентів у боротьбі за почесну нагороду. Ще десять місяців тому, наприклад, до десятку увійшла Надія Бацюк, зараз вона поступається недосяжним корову вже лише Ользі Козаченко та Світлані Павелко. А ім'я Ольги Чиж з колгоспу «Путь Ильича» Знамянського району читачі бачать в десятці вперше. Фініш третього, вирішального, як бачимо, ударний.

ЮНАКИ і дівчата захоплено слухають свого гостя.

— В комсомол я поступив 50 літ тому. І, звичайно, зразу ж став учасником бурхливих подій...

Ми, комсомольці двадцятих, завжди йшли пліч-о-пліч з комуністами і допомагали їм вирішувати всі важливі питання. Сюю естафету передали наступним поколінням. Сьогодні її підняли ви...

В ці дні такі зустрічі часто відбуваються в комсомольських організаціях. Проходить Ленінський урок «Вчитися, працювати і боротися по Леніну», присвячений 50-річчю з дня присвоєння комсомолу імені Леніна.

Ленінський урок — це екзамен на ідейну зрілість, на вірність ідеям ленінізму. Тут демонструються знання теоретичної спадщини вождя, тут молодь звітує про втілення в життя цієї спадщини.

МИ—ПОМІЧНИКИ ПАРТІЇ

Одним з головних вимірів гідності людини в нашій країні є її конкретні практичні діла. Праця у нас стала справою честі, доблесті і героїзму. Рапортуючи у ці дні Іллічу, комсомольці області пишуться своїми правофланговими. Адже багато юнаків і дівчат успішно виконують взяті на себе соціалістичні зобов'язання на третій, вирішальний рік п'ятирічки. Комсомольсько-молодіжна бригада верстатників Віктора Максимова з головного заводу виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія» вже сьогодні працює в рахунок 1974 року. Йдуть попереду змагання хлопці з комсомольсько-молодіжної механоскладального цеху заводу «Червона зірка», де бригадиром Віктор Недопас, молоді будівельники управління № 2 комбінату «Кіровоградбуд», яких очолює Іван Абрамцов, дівчата з молочнотоварної ферми Новоселицького відділку Ульяновського бурякоцукорного заводу на чолі з групкомсоргом Любою Ульяною... Трудові досягнення молодих передовиків вирішального року дев'ятої п'ятирічки — нині наша велика гордість і чи не найосновніший результат комсомольської роботи.

XXIV з'їзд КПРС підкреслює, що «без високого рівня культури, освіти, суспільної свідомості, внутрішньої зрілості людей комунізм неможливий, як неможливий він і без відповідної матеріально-технічної бази». На досягнення саме цієї цілі направлена вся ідеологічна робота комсомолу. В системі комсомольської політосвіти навчається сьогодні понад 29 тисяч юнаків і дівчат області. Головним змістом комсомольського політнавчання є глибоке вивчення марксистсько-ленінської теоретичної спадщини, матеріалів XXIV з'їзду КПРС, висновків і положень грудневого (1972 р.) та квітневого (1973 р.) Пленумів ЦК КПРС, доповіді Генерального секретаря ЦК КПРС тов. Л. І. Брежнева «Про п'ятдесятиріччя Союзу Радянських Соціалістичних Республік», глибоке усвідомлення зовнішньо-політичного курсу нашої партії і Радянського уряду.

Ідейна переконаність — це сплав теоретичних знань про комунізм і висновків з практичної діяльності будівництва комунізму. Ідейність — це вміння з комуністичних позицій оцінити вчорашнє, сьогоднішнє і майбутнє, побачити у повсякденних справах паростки комунізму, всі свої сили віддавати справі великого Леніна.

Комсомольські організації повинні повсякчас домагатися того, щоб кожен член Комуністичної Спілки Молоді добровільно виконував свої обов'язки, а права використовували для розвитку здібностей і талантів, для підвищення культурно-технічного і освітнього рівня, для формування кращих моральних рис і якостей особистості. Не випадково в Моральному Кодексі будівництва комунізму сформульовані такі принципи як чесність, правдивість, моральна чистота, простота і скромність, взаємоповага, несприятливості до несправедливості, тунеядства, нечесності.

Володимир Ілліч Ленін закликав молодь вчитися комунізму, виховувати із себе комуністів. Ми — помічники партії. І кожен з нас звітує на Ленінському уроці про виконання заповітів вождя революції. Сьогоднішній день продовжує біографію комсомолу.

ЩЕ НЕДАВНО за південно-західною околицею Кіровоградського дендропарку широчило поле. Зараз це — найбільший у місті будівельний майданчик. Уже в нинішньому році будівельне управління «Цивільбуд» здасть тут в експлуатацію 4 будинки загальною площею понад 25 тисяч квадратних метрів, поруч зводять ще чотири. А далі в степу — знову ажурні сплетіння підйомних кранів. Турбіт могутніх насосів, голубі снаряди зварювання. Там господар — дільниця управління «Житлобуд».

Ми піднімаємось на третій, ще не закінчений поверх цегляного будинку. Кладку стін веде комсомольсько-молодіжна бригада мулярів Василя Драча. Колектив трудиться дружно, навіть весело.

Поруч п'ятий поверх зводять теж комсомольсько-молодіжна бригада — Григорія Петренка. Ось прозвенів зумер крану. На ринштуванні приблизь цегла. Великий штабель опустився і враз почав танути під стукіт кельм. А стіна дециметр за дециметром виростає на очах.

В забудові кварталу Волкова брали участь немало комсомольсько-молодіжних бригад. Це і дії вже згадані бригади мулярів, і колективи малярів

Галини Кукушніної та Євгенія Склярєнка і багато інших колективів.

Всі об'єкти масиву дільниця здає в експлуатацію з оцінкою «добре», виконавши план будівельних та монтажних робіт на 110 процентів.

Незабаром новосіллям у одному п'ятиповерховому будинку по вулиці Волкова. Звідси почне крокувати величезний південно-західний житловий район. Він розкинеться на 314 гектарах землі. В майбутніх сімдесяти третьому, сто першому та сто другому мікрорайонах, що увійдуть до нього масиву, буде збудовано близько 510 тисяч квадратних метрів житлової площі.

Люба БОРЩ, яку ви бачите на правому фото внизу, муляр третього розряду в бригаді Г. Петренка. А будувати вчилась в професійно-технічному училищі, котре закінчила кілька місяців тому.

Біля стін живе перестукування кельм і веселі перегукання дівчат. Це кладку стін веде бригада Григорія Петренка (фото внизу ліворуч).

На фото вгорі: на будівельний майданчик дільниці будівельного управління «Житлобуд» прибули панелі, для нового 95-квартирного будинку.

Фоторепортаж В. КОВПАКА.

КРОКУЙ, НАШЕ МІСТО

ПРО ЮНЬ КОМСОМОЛЬСЬКУ

Світловодський міськком комсомолу постійно організовує конкурси на краще виконання комсомольських пісень. Під назвою «Молоді голоси». Його учасники — молодь заводів, колективів і фабрик. От і нещодавно було проведено такий конкурс. Більше двадцяти виконавців змагалися за право називатися переможцями.

Пристрасно звучала пісня композитора Пахмутаєвої «Не розстанусь з комсомолом». Її у супроводі інструментального ан-

самбля виконав комсомольський працівник Олександр Жовтоног.

Запам'яталися присутнім виступи верстатниці меблевої фабрики Надії Аннушевської, робітниць головного заводу виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія» Марії Данилової та Розі Кочуриної.

Гарно виконав пісні вокально — інструментальний ансамбль «Дніпро» Світловодського районного Будинку культури.

Жюрі конкурсу відмітило зростаючу майстерність ряду колективів художньої самодіяльності. Та найбільш вдалим був виступ викладача музичної школи Ніни Гирич. Вона стала переможцем. Нині нагороджено дипломом I ступеня.

Приз «За краще виконання комсомольських пісень» одержали молоді виробничниці з вокального ансамблю «Веселка».

І. КАРАНТ, наш громадський кореспондент.

КВИТОК ВРУЧАЄ ВЕТЕРАН

Майже всі учні Олександрійського педагогічного училища зібралися в актовому залі. Тут третьокурсники шкільного відділу перегортали сторінки усного журналу. Зі спогадами виступив один з перших комсомольців міста Леонід Павлович Володимиров. Нам відкрилися сторінки літопису першої комсомольської організації міста. В цей день ми довідалися, що до нашого училища в свій час приїздили полководці Радянської Армії Будьонний та Ворошилов.

Запам'ятається цей день і Леонідові Максимчуку. По-го прийняли в комсомол і на вечорі Л. П. Володимиров вручив йому квиток з силуетом Ілліча.

К. СІРЕНКО, учениця 3-Б курсу педагогічного училища.

ЗУСТРІЧ З КОЛИШНІМ В'ЯЗНЕМ БУХЕНВАЛЬДА

В Кіровоградській середній школі № 30 відбулося засідання географічного товариства «Глобус» з участю колишнього в'язня німецько-фашистського концентраційного табору Бухенвальда Я. П. Тадеушем. Яків Павлович розповів про жахливі злочини фашистських убивць в концтаборі, мужність радянських людей і їх непохитну вірність Радянській Батьківщині, солідарність і дружбу людей різних національностей проти спільного ворога — фашизму. Розповідь унаочнювалися фотографіями.

На закінчення зустрічі від імені юних географів, членів товариства «Глобус», де-в'ятикласника Євгена Байда вручила гостеві букет живих квітів.

Р. ДАЙДАКУЛОВ, позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

ЦЕ БУЛО в червні 1939 року. Разом з Олександром Масенком та іншими українськими письменниками Терень Масенко прибув на казахську землю як делегат з'їзду письменників. Дружні потиски рук, сердечні розмови з товаришами з братньої республіки. І ось настала урочиста хвилинка відкриття з'їзду. Зал засідань переповнений. Сцену його прикрашають портрети Олександра Пушкіна, Абая Кунанбаєва, Тараса Шевченка, Шота Руставелі, Максим Горького, Джаббула Джабаєва.

Російський письменник Леонід Соболев зачитав з трибуни: «Великий Абай з гіркою горістю про своїх сильних ворогів і супротивників. Ми скинули в поминання історію його нападників... ворогів казахського народу. Пісню Абая не змовкли, їх повторює весь народ. Серце Абая горить не на воєнний, воно палає в саїй невмирущій славі, у промінні народної любові».

Ці слова Соболева мали пряму адресу. Вони були сказані як відповідь на один з віршів Абая, написаних перед смертю.

І тут же, в залі, почув Терень Германович виступ сина казахських степів, відомого письменника Сабіта Муканова: «Серед нас, в думках і серцях наших, присутній ще один почесний делегат з'їзду — це наш великий Абай». Ці слова зал зустрів хвилею оплесків.

ПІСЛЯ з'їзду Т. Г. Масенко привіз на рідну Україну низку віршів, пісень, що належали Абая Кунанбаєву. Друг нашого ювіляра Олександра Десняк переказував ці афористичні висловлювання товаришам-письменникам. Тереню Германовичу захотілось передати їх віршованими рядками:

Ось деякі з них:

Хто у гніві кричить —
Той смішний.
Хто у гніві мовчить —
Той страшний.
Поміч — достойному силу дає,
А недостойного — поміч псує.

Т. Г. Масенко у своїх публіцистичних роботах порівнював двох титанів слова і думки — українця Івана Франка і ка-

Абая з представниками російської революційної демократії — Є. П. Міхаєлсом, Ніфонтом Долгополовим і Северином Гроссом. Підкреслює широкий діапазон творчості сина Казахстану, який був і поетом, і мислителем, і композитором. Т. Г. Масенко звернув нашу увагу на те, що Абай у своїх переказах розповсюджував у казахських степах твори О. С.

СОНЯЧНІ СТОРІНКИ ДРУЖБИ

Цими днями виповнилося 70 літ з дня народження відомого українського радянського поета, нашого земляка — Тереня Масенка.

Його поетичні збірки виходили багатьма мовами Радянського Союзу. Як справжній інтернаціоналіст, він глибоко цікавився казахською, узбецькою, білоруською та іншими братніми мовами нашої країни.

заха Абая Кунанбаєва. Це йому належать слова, сповнені глибокого змісту: «Абай ще говорив, що не в людях зло, а в тих соціальних умовах, в яких вони живуть». Як це близько до слів нашого Франка: «Не в людях зло, а в путях тих».

У своїй статті «Життєвий подвиг Абая», надрукованій в журналі «Вітчизна» (1954 р. № 2), видатний український поет детально характеризує дружбу

Пушкіна і М. Ю. Лермонтова, а також багато східних поетів, зокрема, «Шахнаме», «Лейлі і Меджнун», «Кьсер-огли».

І М'Я великого казахського просвітителя Терень Германович справді ставив поруч з іменами росіянина О. С. Пушкіна, українця Т. Г. Шевченка, грузина Ш. Руставелі, азербайджанця Нізамі. Український письменник з гордістю писав про сина казахських степів: «В сонячні роки славного братерства народів,

що всім нам принесла Велика Жовтнева соціалістична революція, творча спадщина видатного сина Казахстану Абая Кунанбаєва... стала широко відомою всім братнім народам нашої Вітчизни, з кожним роком його слово стає все ближчим і ріднішим всім».

Неодноразово Т. Г. Масенко підкреслював, що нам потрібно шанувувати пам'ять великого казахського поета не тільки словом-згадкою за його благородну працю для народу, але й ділом: перекладати українською мовою спадщину славного сина братнього нам народу.

Ставлення до Абая нашого ювіляра характеризує його як подум'яного інтернаціоналіста. Згадаємо його нарис «У юрті Джаббула», де він знову звертається до казахської тематики, лише про красу і силу джаббулівської поезії, а її творця змальовує як мудру і щирі людину. В цьому творі авторові вдалося створити портрет казахського акіна, який перекується з характеристикою цього велетня братньої літератури, даною йому Миколою Тихоновим, Павлом Тичиною та іншими майстрами слова.

З великою любов'ю писав Т. Г. Масенко про узбецький народ, про людей і своєрідну природу цього краю («Півт бавовни»), про одного з основоположників білоруської літератури («Незабутній Янка Купала»). Публіцистичні виступи видатного майстра слова — це сповідь письменника-патріота, незломного борця за єднання сердець народів.

Олег БОРТ, старший викладач Кзил-Ординського педінституту імені М. В. Гоголя.

Широкий потік міжнародних відгуків на промову Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва на Всесвітньому конгресі миролюбних сил — нове переконливе свідчення загального визнання і авторитету, якими користується політика миру, що її проводять КПРС і Радянська держава. У заявах зарубіжних політичних і громадських діячів, у виступах преси підкреслюється, зокрема, що послідовна і конструктивна позиція СРСР у зв'язку з подіями на Близькому

близь як 1100 національних і 120 міжнародних організацій, стало вироблення чіткої і конкретної програми, спрямованої на подальше розширення загальної боротьби за справедливий демократичний мир на землі, за безпеку і міжнародне співробітництво. Ця програма, сформульована в документах, прийнятих Московським конгресом, стає вже керівництвом до дії для борців за мир в усіх куточках землі.

Учасники конгресу, як і найширші кола світової громадськості, з величезним інтересом і глибоким задоволенням зустріли промову Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва, в якій дано всебічний аналіз міжнародної обстановки і охарактеризовано позицію нашої партії і Радянської держави щодо головних проблем сучасності. Ця промова стала центральною подією московського форуму борців за мир, справила найпо-

УСПІХ ПОЛІТИКИ РОЗРЯДКИ

Сходи, викладена у промові Л. І. Брежнєва, відіграла вирішальну роль у тому, що воєнні дії в цьому районі припинено, безпосередню загрозу дальшого розростання конфлікту усунуто і шлях до його врегулювання відкрито.

У наш час стає дедалі очевиднішою та величезна роль, яку покликані відігравати у справі забезпечення миру народні маси, їх організації і політичні партії. Адже те, що завдяки зусиллям соціалістичної співдружності та інших миролюбних держав уже досягнуто на шляху до міцного миру, потребує беззастановного розвитку і зміцнення. Не можна забувати, що є ще дуже могутні сили імперіалістичної реакції, які уперто намагаються нав'язати народам своєю людононенависницьку політику, свої порядки. Конкретним виявом підривної діяльності цих сил останнім часом є, зокрема, вибух збройного конфлікту на Близькому Сході і військово-фашистський переворот у Чилі.

Саме тому основним завданням делегатів — учасників Московського конгресу, які прибули з 143 країн і представляли

Серед делегатів конгресу були люди, які займають різні ідеїні позиції і додержуються різних політичних поглядів. І цілком природно, що в ході дискусій на конгресі з деяких питань точилися досить гострі суперечки. Але всі були одиностанні в тому, що треба зробити все необхідне, щоб зберегти і зміцнити мир, заступити шлях силам війни і фашизму, забезпечити всім народам право на вільний і незалежний розвиток. Всесвітній конгрес миролюбних сил, — говориться в заклику конгресу, — це реакція простих людей світу на існуючі загрози і несправедливості. Він закликає докласти нових зусиль до того, щоб знання, праця і багатства людства були спрямовані на благо людей, а не на руйнування і поневолення людини.

З усіх животрепетних проблем сучасності делегати конгресу висловили свою думку і накреслили ясні шляхи їх розв'язання.

дотворніший вплив на всю його роботу. «Наша філософія миру, — сказав Л. І. Брежнєв, — це філософія історичного оптимізму. Незважаючи на складність і суперечливість сучасної ситуації, ми впевнені в успіху мирного наступу, який швидко розгорнувся ширше. Ці слова Генерального секретаря ЦК КПРС, як підкреслювали у своїх виступах делегати конгресу, надихають усіх, хто бореться за мир на землі, вселяють у них впевненість у повному торжестві справи миру.

У свідомості всіх народів поняття Великий Жовтень, соціалізм і мир — нероздільні. Це з новою силою підтвердили й історичні підсумки Всесвітнього конгресу миролюбних сил у Москві, і мітинги, збори і маніфестації, присвячені 56-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції, які відбулись у країнах усіх континентів.

М. ЧИГИР.
(ТАРС).

Кордони соціалістичної економіки

Цього року минає двадцять п'ять років з часу прийняття першого п'ятирічного плану розвитку народного господарства Чехословаччини. В роки першої п'ятирічки була створена нова соціалістична структура національної економіки, небувало збільшився національний прибуток: в 1953 році, який завершував п'ятирічку, він був на 58 процентів вищим, ніж в 1948 році.

Соціалістичне планування сприяло вирівнюванню рівня розвитку народного господарства Чехії і Словаччини; остання значно поступалась Чехії на початку першої п'ятирічки. Тепер ця різниця різко скоротилась і буде

повністю ліквідована в роки шостої п'ятирічки.

Зараз ЧССР по виробництву і споживанню продуктів харчування в середньому на людину випереджає Швецію, ФРН, Голландію. Квартальна плата в Чехословаччині одна з найнижчих у світі.

М-62 на дорогах Кореї

Щорічно залізниця КНДР перевозить тисячі тонн народного господарських вантажів. Потік їх постійно збільшується. Одночасно зростає і довжина магістралей, їх технічна оснащеність. Паровози поступаються місцем потужним електровозам і тепловозам.

Добре відомі в КНДР магістральні тепловози «М-62», які випускає Ворошиловградський тепловозобудівний завод імені Жовтневої революції. Перші локомоти-

ви цієї серії почали експлуатувати в народній Кореї з 1968 року. Досвід їх використання у спеціальних місцевих умовах, коли дільниці шляху проходять важкими гірськими масивами з крутими поворотами і підйомами, підтвердив чудові якості «М-62». Всі вони — у хорошому стані, хоча деякі з них встигли пройти майже по 600 тисяч кілометрів.

Радянські тепловози дуже надійні, — говорять заступник голови зовнішньоторгового товариства КНДР «Кігесун» Кім Бен Сон. — Кореїські спеціалісти мали можливість за часом ознайомитися з ними на заводах і в депо Радянського Союзу. Велику допомогу нашим залізничникам надають радянські друзі. Зараз пліч-о-пліч з нашими тепловозниками працюють В. Гоголев і М. Скоба з Ворошиловграда, С. Швентов з Коломни. І хоч їх завдання полягає в забезпеченні безперебійної роботи тепловозів під час гарантійного періоду, вони ніколи не відмовляються допомогти усунути пошкодження в тих машинах, які вже давно поминули гарантійний строк.

М. БІДЕНКО. М. СЕМЕНЮК НА ПЛОТУ ПО РІЧЦІ БІЛІЙ

Шляхами героїчного рейду

Кінець кілечем, час — перепона, яку не подолати. І ось остання зупинка на березі Білої, пліт, витягнутий на берег, схожий на велетенську рибу, на противагу березі до суворих, безлісних скель пригніталося Старосубхангулово — центр району. Востаннє на ній осілюючий вітри (кінець, серпня випався прохолодним, з дощем і похмурими днями) залопотів брезентові стіни намету, рюкзак стояв туго напханий — в дорогу...

До міста Салавата Башкирської АРСР нас зводили «відкриті» на «газнику» і Мелеузі. І останнє знайомство на башкирській землі стало ще одним штрихом в її пізнанні, бо характер і колорит краю — від людей, які живуть тут, і кожної зустрічі — не крок до нашого зближення. Любоє село авто щедро поливали потоки холодних дощових струменів, «диринки» захлиналися під їх тугим натиском, там пожадно вихоплювали поглядом сіру стрілку дороги, дерев'яні будинки сіли, вчитувалися у написи меморіальних дошок: «Тут в 1918 році проходив шлях героїчного рейду підпідпоруальських партізан під командуванням В. К. Блюхера».

У нас був чудовий екскурсовод — татарин Фаніль Султанов. Майстер лісо-спальної контори захопаний у цей край. І не було питання, на яке Фаніль не міг би відповісти. Гірські вершини, які випадали з даліни, він міг назвати не лише по імені, але й поіформувати про виникнення цих назв, про народні звичаї, легенди тощо. Історія для нього була тісно пов'язана з сучасним, і треба було почути, з якою гордістю Фаніль Султанов розповідав про сьогоднішню Башкирію, Урал, про їх багатства. Відчувався гордий справжній господар цієї землі.

І нам думалося, ідучи шляхом історичним, на якому в громадянську ставали один проти одного багаті хазяї і їх горді, патхенні великою землемірною правдою колішні батраки, нам подумалося, шевченко, що, можливо, хтось з роду Султанова відстоював в битві свободу цього краю для своїх нащадків. Якщо не родич, то земляк, напевне Бо в багатотисячній армії Блюхера, яка здійснила героїчний рейд в тилу ворога через хребти Пізденного Уралу, лісові негрі і грузькі болота Башкирії були росіяни і українці, татари і башкири, латвіші, удмурти, марійці. Разом з народами великої Росії боролися інтернаціональні загони угорців, австрійців, німців, румун і китайців.

Шлях від Оренбурга до Кунгура задовжив 1500 кілометрів. Ми бачили в клубі Верхнього Алашу, як любовно зберігають однієї пам'яті про героїчні часи, адлялися в пошук фотознімки далекої громадянської війни. Поруч з клубом — дерев'яний будинок. Тут засідав революційний штаб армії Блюхера.

Сьогодні та героїчний шлях — пам'ятники, обеліски, народ свято шанує подвиг синів революції. Наш «газик» зупинився біля невисокого, потемнілого від дощу і негоди, дерев'яного будиночка з калачено на даху. Звідси перед армією виступав головнокомандуючий В. К. Блюхер. Тут червоноармійці слухали слово полководця молоді Радянської республіки.

Символічний цей шлях Башкирії. Шлях свободи. Адже тут діяв і славетний син башкирського народу, борець за національне і соціальне визволення Салават Юлаєв. Дні дороги, роз'єднані часом, але об'єднані навичкою історією в єдине русло боротьби за свободу, за щастя відного народу.

Башкирія, Урал, річка Біла. Тепер знову перед нами лише жовта пляма на карті та тонка синя жилка річки... Та кожна крапка населеного пункту означає значущу і знайому. Ми пізнали твої простори, Башкиріє, відчували солов'яка гірською повітрям Уралу, прислухалися до думи правдивих гір, яким тисячоліття, ми ручкались з людьми, які живуть серед цієї краси, і для своїх роблять отак же впевнено та гарно... бо вони знають, заради чого їх труд... Ми стали багатшими, доторкнувшись цього.

(Закінчення. Початок в газеті за 1, 3, 12 та 13 листопада).

● ЗАСТУПИТИ ШЛЯХ ВІЙНИ — ОДНОСТАННЕ ВІШЕННЯ ДЕЛЕГАТІВ ВСЕСВІТНЬОГО КОНГРЕСУ З 143 КРАЇН СВІТУ

● ЧССР: ВІД ПЕРШОЇ П'ЯТИРІЧКИ ДО РОЗВИНУТОЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ ЕКОНОМІКИ

● РАДЯНСЬКІ ТЕПЛОВОЗИ НА ДОРОГАХ КОРЕЇ

За матеріалами ТАРС, АПН, зарубіжних інформаційних агентств

ДРУЗІ І ПАРТНЕРИ

Об'єм товарообігу між країнами РЕВ у 1972 році був на 25 процентів більшим, ніж у 1970. Швидко збільшується, наприклад, угорсько-радянський товарообіг. Важливе значення у його розвитку мали угоди про співробітництво і спеціалізацію виробництва. Приблизно 33 проценти угорсько-радянського товарообігу припадає на долю виробів, що випускаються за цими угодами. Цього року здійснюються значні взаємні поставки обчислювальної техніки. В 1975 році почнеться обмін продуктами переробки нафти, газопроводом «Братство» прийде з родовищ СРСР газ.

Між Угорщиною і її партнерами у РЕВ складаються нові форми співробітництва. Крім кількох угод про кооперацію з СРСР, діють угоди з Польщею про виплаву алюмінію в угорській сировині, про кооперацію в автомобілебудуванні, з Румунією — про поставку природного газу, з Чехословаччиною і Румунією — про спеціалізацію випуску деталей автомобілів.

Зараз зовнішньоторговельні організації УНР готуються до укладення з партнерами у РЕВ кількох довгострокових угод на 1976—1980 роки. Базою для їх розробки править довгостроковий прогноз розвитку соціалістичних ринків.

17 ЛИСТОПАДА — МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ СТУДЕНТІВ

У КИЇВСЬКОМУ ІНСТИТУТІ НАРОДНОГО ГОСПОДАРСТВА РАЗОМ З РАДЯНСЬКИМИ ЮНАКАМИ П'ЯТИНАСТИ НАВЧАЮТЬСЯ СТУДЕНТИ З 36 КРАЇН ЄВРОПИ, АЗІЇ, АФРИКИ, ЛАТИНСЬКОЇ АМЕРИКИ.

НА ФОТО ЗЛІВА ПІПРАВО: В ПЕРШОМУ РЯДУ — СТУДЕНТИ ЛАЛЛА ТАРАНА (ОСТРІВ МАВРІКІЇ), ЮРІЙ ВІТРЕНКО (СРСР), ЦОНКА ГЕОРГІЄВА (БОЛГАРІЯ); В ДРУГОМУ РЯДУ — АНАСТАСІЯ ВЕЖЕВА (БОЛГАРІЯ), ХАЛАФАЛА АББАС (СУДАН), ЖАН-П'ЄР МАДОЛА (КАМЕРУН), ЯДГАРІ АШРАФ (АФГАНІСТАН), АББАЯПАЛА ДЕ СІЛЬВА (ШРІ ЛАНКА) І ЧАВІ МАГДОЛЬНА (УГОРСЬКА).

Фото А. ПІДДУВНОГО.
(Фотохроніка РАТАУ).

Адреса будівництва: КОМІ АРСР

Деревообробна, меблева і целюлозно-паперова промисловість Болгарії розвивається високими темпами. Болгарія звернулася до СРСР з проханням створити в Радянському Союзі сильні лісогосподарські підприємства. У відповідності із заключеним договором в Комі АРСР — в Усогорську, Благоеві та Междуреченську — з'явилися нові ліспромгоспи. Вони досягнуть проектної потужності в 1975 році. У другій половині 1974 року розгорнеться будівництво четвертого ліспромгоспу. Про масштаби співробітництва дають уяву розміри лісових масивів, які Радянський Союз виділив у розпорядження НРБ. Вони набагато перевищують площу усіх хвойних лісів Болгарії.

Очевидна взаємовигода цього співробітництва. СРСР надає лісові машини і техніку, необхідні для будівництва ліспромгоспів та їх експлуатації, а Болгарія забезпечує робочою силою. Кожна країна отримує свою частку заготовленого лісу.

Народне господарство НРБ отримає цього року 720 тисяч кубометрів деревини, а в роки наступної п'ятирічки — кубометрів деревини на рік. Стільки ж даватимуть усі близько півтора мільйона за рік. Стільки ж даватимуть усі лісогосподарські підприємства Болгарії. Експорт деревини з Комі АРСР дозволить Болгарії швидше відновити власні ліси.

„Покажи мені музеї своєї країни...“

«Покажи мені музеї своєї країни, і я знатиму, хто ти...», — говорять у Польщі. Сама Польща надзвичайно багата на музеї: шість національних, крім того — музеї центрів кожного воєводства і в районах. Є також біографічні музеї видатних поляків, музеї «однієї теми», наприклад зв'язку, морської, давніх інструментів, виловування солі, пафти. За ініціативою громадськості у багатьох районах створено музеї народної побуту.

Польща підтримує контакти з музеями країн 80 країн. Організуються спільні тематичні виставки музеїв кількох держав. Так, в експозиції «Зародження сучасної поезії» взяли участь картинні галереї СРСР, Чехословаччини, НДР, Угорщини і Польщі. Особливо міцні зв'язки підтримує Національний музей Варшави і ленинградський Ермітаж, Краківський музей і Музей образотворчих мистецтв імені О. С. Пушкіна в Москві.

В Голованівську закінчився судовий процес над зрадником Батьківщини Коцюевим С. З. Працівниками державної безпеки встановлено десятки злочинів цього запродавця, який в перші дні Великої Вітчизняної війни перейшов до гітлерівців і став слугою окупаційних властей. Трибунал Червонопрапорного Київського військового округу, розглянувши справу Коцюева, виніс вирок: зрадника засуджено до найвищої міри покарання розстрілу.

НІ, ПРО ЙОГО долю мені не хочеться думати. Я згадую слова комсомольських активістів Голованівська:

— Як будете в нашому районі, то неодмінно завітуйте до Ковалівки. Зустріньтесь з Мотроною Сергіївною Люльчак. На початку минулої війни вона врятувала узбека Мегді Абулаєва, пораненого і знесиленого, доглядала солдата, переховувала від гітлерівців. Мегді знову став воїном. І тепер в нього є ще одна мати — українська жінка Мотрона Сергіївна Люльчак.

ЧОРНА ПЛЯМА ЗРАДИ

● НОТАТКИ ПІСЛЯ ЗАСІДАННЯ ВІЙСЬКОВОГО ТРИБУНАЛУ

Але стривайте... І він, осетин Коцюев, мав свою рятівницю, тут же, в Голованівському районі. В селі Манжурка Одарка Юхимівна Римар дала йому притулок, коли він з своїми однополчанами потрапив в оточення. Він одягнув сорочку її чоловіка, вона поставила перед ним кувалду теплого молока. Бо вірила — цей двадцятидворічний солдат пройде крізь задимлені брами фронту і знову піде в бій з ворогом.

А він зрадив. Назавтра пішов до гітлерівців і запропонував їм свої послуги. Коцюев став заступником начальника районної поліції. Дарія Юхимівна була вражена, коли він викликав її і заволав:

— Що ти знаєш про партизанів? Її били, її катували.

А потім зрадника побачили з його начальником. Вони вели на розстріл молодого моряка. З ним Коцюев разом потрапив до оточення. Через кілька хвилин Коцюев ніс вулицею його одяг. А Петро лежав за церквою мертвий.

Не вірилось, нікому не вірилось, що так може вчинити людина. Бузувір і кат йшов назустріч сільським

жінкам і холодним поглядом народжував жах.

В моїй уяві постають образи наших героїв-визволителів азербайджанського комсомольця Нурімана Оруджева, татарина Закіра Шайморданова, росіянина Леоніда Змєєва. Я бачу гранітну плиту в селі Оситняжці Новомиргородського району. Там викарбувані імена тих, хто залишився на полі бою, щоб не гасла усмішка дитини: Салам Іламов, Григорій Огар, Іван Обухов. І чуються мені слова московської жінки-матері Леоніда Змєєва, сказані на могилі свого сина:

— Я горда, що був у мене такий сокіл. І не погасає моя любов, і пам'ять ваша теж не згасне. Бо він прожив славне життя...

Юні ленінці підносили жінці найпрекрасніші квіти весни. Це тут же, в Голованівському районі, над тихими берегами Південного Бугу.

І тут же в роки війни Коцюев скоїв свій найжорстокіший злочин: він їхав вбивати дітей. Вісімнадцять озброєних запродавців оточили в Липовеньках дитячий будинок, а потім відібрали 36 хлопчиків і дівчаток, повели їх до розкритої задалегідь силосної ями. Коцюев перехоплював маленькі рученята п'ятирічних малюків і стріляв у їх стрижнені голівки.

Постріл, іще постріл.

На колінах перед ямою стоїть чотирнадцятирічна Ліда:

— Стріляйте! Ви заплатите за нашу кров...

І ЗНОВУ в моїй уяві обеліск. Він зведений в селі Манжурці. На плитах імена односельців, які загинули в роки минулої війни. Поряд з десятками імен воїнів: Марія Мала, Олена Бойко, Надія Черевична, Одарка Дубова, Михайло Громовий, Михайло Самчишин, Єлизавета Фурман, Люба Римар. Це — імена молодих патріотів, які допомагали партизанам. Вони теж загинули від руки Коцюева. Їх розстріляли і спалили в курені за селом...

Свій пістолет Коцюев спрямовує на вагітну жінку, він веде своїх голуборізів до хати сільського старости Захарія Волощука, який допомагав партизанам. Розстріли в Красогірці, Семидубах, Голованівську. Розправа над сільськими музикантами. Десятки вбитих невинних людей. І кожного разу один і той же «почерк» — Коцюев озвіріло тягне руку приреченого і цілить у голову.

Радянські воїни-визволителі вже

йшли степами Кіровоградщини. А Коцюев все продовжував свої бузувірські діяння: з тюрми виводили заарештованих патріотів, і мерзотник розстрілював їх біля льодника. А потім їхав у сусідні села, влаштовував допити. Сільську дівчину кляли на стіл і били гумовими і дротяними гарпунниками. Катюга як і раніше, виходив з катівні, розправляв забризканий кров'ю мундир запродавця і казав:

— Стомився. Продовжуйте самі.

Руки ката стомилися бити жінок і дітей. Він сів до столу, щоб перехилити чергову кварту горілки, щоб трохи відпочити. Бо потім треба знову братись за «роботу».

СУДЯТЬ зрадника і ката, судять людське і став чорною плямою в долі тих, хто вірив у нашу перемогу. Його біографія з початку і до кінця чорна.

Його син, проводжаючи свою матір у Голованівськ на засідання військового трибуналу, мовив:

— Я не поїду. Я не хочу бачити його. Скажеш там, що нема йому місця серед людей, нема йому місця в житті.

Громадський обвинувач, виступаючи від імені всіх трудящих Голованівського району, те ж саме:

— Такому нічого жити. Йому — найвища кара.

І трибунал виносить вирок: розстріл! Як зраднику Батьківщини, як вбивці, як кату.

Слухаючи свідків, занотовуючи слова державного обвинувача, полковника юстиції П. А. Власенка, хочеться одразу після суду забути про всі ті злочини, які скоїв поліцей Коцюев. Бо є в нас найсвітліша пам'ять — про тих, чье серце зупинилось в огні битв з ворогом. Ми знаємо і пам'ятаємо імена своїх визволителів — узбека з Намангана Фейзулу Маматова, ми схилимо голови перед обеліском росіянину Леоніду Змєєву, ми горді за своїх земляків Дмитра Гуляєва і Архипа Маніту, які загинули смертю героїв далеко від рідного дому — на землі Білорусії, перед стінами рейхстагу.

Але такі злочини, які скоїв Коцюев і його поплічники, не можна забувати. Бо ятриться в наших серцях гнів і ненависть: тим, хто хотів знівечити наше життя, нема рятунку. Їх чекає кара!

М. ШЕВЧУК,

спецкор «Молодого комуніста».

Піонери Онуфріївського району підтримують імені зв'язки з воїнами-ветеранами, які 30 років тому визволяли їх район від німецько-фашистських загарбників. Нещодавно до школярів підійшов з Кіровограда полковник у відставці В. П. Понічук. Він зустрівся з червоними слідопитими, учасниками походу молоді «Шляхами слави батьків».

Фото В. ГУДЗЕНКА.

БРОНЗА! Спорт

Понад п'ятнадцять команд брали участь у розіграші юнацької першості республіки з футболу. У Львові протягом семи днів тривав турнір переможців зон, в якому грали п'ять команд — представники вищої ліги — київського «Динамо», донецького «Шахтаря», першої ліги — запорізького «Металурга», львівської спортивної школи-інтернату та кіровоградської «Зірки». Наші земляки з одностайним рахунком (0:2) зазнали поразки від чемпіона України цього року спортсменів Львова та запорізького «Металурга».

Заключну частину турніру кіровоградці провели добре. З рахунком 1:0 вони виграли матч у київських динамівців, два «сухи» м'ячі спортсмени «Зірки» забили у ворота донецького «Шахтаря». Кіровоградці набрали однакову кількість очок з киянами (по чотири), але у них гірше співвідношення забитих і пропущених голів. Тому лише третє призове місце, їх нагороджено бронзовими медалями і дипломом третього ступеню республіканського спортивного лікканського спортивного комітету.

В. ТВЕРДОСТУП,
наш громадський
кореспондент.

ФІНАЛ БУВ НАПРУЖЕНИМ

Кілька днів у спортивному клубі Світловодської СШ № 10 проходили напружені поєдинки польових команд дитячих спортивних шкіл області. Право участі у фіналі виборили 8 команд, які у двох підгрупах проводили ігри за круговою системою.

Найсильнішими виявились спортсменки Олександрії і Світловодська. Вони і зустрілися між собою у фіналі. В гострій боротьбі перемогу здобули світловодські дівчата. На другому місці — спортсменки з Олександрійської ДЮСШ № 2. З числа фіналісток буде укомплектована збірна команда польових команд області на зональних республіканських змаганнях, що проходять під час січневих канікул в м. Олександрії.

Третім призерами виявились спортсменки з Новомиргородської ДЮСШ. Вони нанесли поразку кіровоградським суперницям.

І. ЯКІВЧУК.

М. Світловодськ.

За редактора Б. КУМАНСЬКИЙ.

КІРОВОГРАДСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 8 ПРОВОДИТЬ ДОДАТКОВИЙ ПРИЙОМ УЧНІВ

для підготовки мулярів, штукатурів, машиністів автогрейдерів, машиністів екскаваторів (строк навчання — 1 рік), столярів-теслярів, арматурників-бетонярів (строк навчання — 2 роки).

Приймаються (без екзаменів) юнаки та дівчата віком від 15 до 25 років з освітою 8—10 класів, а по професіях машиністів екскаваторів і автогрейдерів віком від 17 років.

Зарховані до училища забезпечуються гуртожитком, безплатним триразовим харчуванням, обмундируванням, спецодягом, підручниками і одержують третину сум, зароблених ними на виробничій практиці. Час навчання в училищі зараховується в загальний трудовий стаж.

Училище має добру матеріальну базу для підготовки кваліфікованих спеціалістів, обладнані кабінети, лабораторії, майстерні. Працюють гуртки художньої самодіяльності, технічної творчості, спортивні секції.

Випускники мають право вступу до вищих і середніх спеціальних навчальних закладів на пільгових умовах.

Випускники-відмінники можуть бути направлені у вищі й середні навчальні заклади професійно-технічної освіти, де навчання проводиться на повному державному забезпеченні.

Для вступу треба подати або надіслати заяву з зазначенням обраної професії, автобіографію, характеристику, свідоцтво про народження (оригінал), довідку з місця проживання, про склад сім'ї, медичну довідку (форма № 286), шість фотокарток розміром 3x4 см.

Початок навчання в міру комплектування груп.

Документи приймаються до 1 січня 1974 року.

Адреса училища: м. Кіровоград (Черемушки), район тролейбусного парку. Телефон 3-11-46.

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

314050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня Ім. Г. М. Дмитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.